

ÉNÓK FELVITETÉSE

Stephen Kaung: Krisztus a Teremtés könyvében, 3. rész

Ez az üzenet előszóban hangzott el a Virginia állambeli Richmondban, az Egyesült Államokban, 1982. januárjában. Ez az igeszolgálat a harmadik abból a nyolc részből álló sorozatban, mely Krisztust mutatja be nyolc személy életén keresztül Mózes első, a teremtésről szóló könyvében.

HÉBEREK 11,5

JÚDÁS 14-15

A Biblia első könyve, mely a teremtésről szól, életrajzi könyv, mert Istennek az ember a fontos. Hála legyen Istennek ezért, mert ez azt mutatja, hogy mi is fontosak vagyunk Neki. Mivel ez így van, Isten úgy munkálkodik az emberben, hogy olyanná tegye, amilyennek Ő látni akarja. Isten felfedte az emberrel kapcsolatos szándékát. Mi az Ő eredeti terve vagy célja az ember számára? Mit végez az emberek életében? Mit fog végül kapni az emberben? Isten bennük végzett munkájának köszönhetően ebben a nyolc emberben egy-egy életükből fakadó szimbólumot, jelet, jellegzetes vonást látunk.

Ha Isten munkájának szimbólumait és jeleit felismerjük ebben a nyolc emberben, akkor az segítségül lesz nekünk abban, hogy megismerjük Isten munkáját. Az elsőben, Ádámban, a szimbólum a fa, mert Isten célja az ember számára az élet fája. Isten azt akarja, hogy az ember, akit alkotott, befogadja magába az Ő életét, hogy így egyesüljön Istennel az életben. Ez Isten szándéka az ember számára. A másodikban, Ábelben, a szimbólum az áldozat. Az ember bűnének következtében ki lett űzve az Isten színe elől, és csupán egyetlen módon térhet vissza Istenhez: áldozat által. Nem akármilyen áldozat által, hanem azon az áldozaton keresztül, melyet Isten rendelt: egy bárány által. A bárány vérének keresztül Ábel kiválóbb áldozatot kínált fel, mint Kain, ezért őt elfogadta Isten. Ha mi, akik bűnösök vagyunk, azt szeretnénk, hogy Isten elfogadjon bennünket, annak csak egyetlen módja van – a becsesebb, a kitűnőbb áldozat, aki nem más, mint a mi Urunk, Jézus. Milyen halált halt Ő a kereszten, mint Isten Báránya, a világ bűneiért!

A harmadik személy a Teremtés könyvében Énók. Az egész Bibliában csak néhány vers szól Énókról. Van néhány vers Mózes 1. könyvének 5. részében, a Hébererekhez írt levél 11. részében, és a Júdás levelében. Ez minden, amit találunk róla az egész Bibliában. Mégis, ebbe a néhány versbe kötetnyi gondolat lett besűrítve arról, amit Isten Énók életében végzett, és arról, hogy mi minden mutatkozott meg ezen az életen keresztül Isten dicsőségére.

ÁDÁM NEMZETSÉGE

Mózes 1. könyve 5. részének elején az áll, hogy „Ez az Ádám nemzetségének könyve.” Ez Ádám nemzedékrendje, Ádám leszármazottainak könyve, az emberi nem családfája. Először volt Ádám, utána Kain, Ábel és Sét; azután egyik generáció jött a másik után. Ádám nemzetségkönyve valójában nem áll meg az 1Mózes 5-nél. Tovább folytatódik napjainkban, mert ami az emberiséget illeti, mindenki Ádámtól származik.

Mit találunk Ádám nemzetségekönyvében? Egyik generáció következik a másik után. Az ember megszületett, élt, nemzett fiakat és lányokat, és meghalt. Egyik generációt a másik után ugyanúgy írja le. Ez és ez született, élt, nemzett fiakat és lányokat, és aztán meghalt. Majd ez és ez született, élt, nemzett fiakat és lányokat, aztán meghalt. Minden generáció csak ismétli önmagát. Ez Ádám nemzedékeinek, az embernek a története. Egy nap megszületsz, élsz, nemzel fiakat és lányokat, és meghalsz. Vagy egyszerűbben: élsz és meghalsz. Megszülettél és meg fogsz halni. Ez az emberiség története! Milyen szomorú történet!

Szeretek temetőbe járni. Amint a Prédikátor 7,2 mondja: „Jobb a siralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni”. Mikor kimegyek a temetőbe, szeretem olvasgatni a sírköveket. Van két dolog, ami mindig rajta van a sírköveken: Ez és ez született egy bizonyos évben, egy bizonyos hónapban, egy bizonyos napon. A másik, hogy meghalt egy bizonyos évben, egy bizonyos hónapban, egy bizonyos napon. Néhány sírkőre haszontalan dolgokat is felvésnek. De ha összegezzük, akkor változatlanul ez a kettő van ott: a születés és halálozás dátuma. Hát nem szomorú? Az emberek sok mindent felvésethetnek a sírköveikre, például, hogy milyen nagy eredményeket értek el az életben. De, amikor Isten ír sírfeliratot, amikor Isten ír az ember sírkövére, mit találunk? Nem találunk semmit! Mindaz, amit találunk, a születés és a halál, élt és meghalt. Más szóval, amikor a Szent Szellem írta az emberiség sírkövét, nem volt semmi írivalója az emberről. Minden, amit írhatott, annyi volt, hogy az ember megszületett és meghalt. Ez volt minden. Nem volt semmi érdemleges. Talán az ember szemében néhányan nagy dolgokat tettek, de Isten szemében nincs semmi, ami örök értékű. Nincs semmi, amit meg kellene említeni, nincs semmi, amit fel lehetne jegyezni. Ez az emberiség története. A bűn alatt lévő ember nem tett semmi érdemlegeset, amit a mennyben fel lehetne jegyezni. Mindaz, ami fel van jegyezve, annyi, hogy az ember megszületett és meghalt; ez az emberiség története.

Amikor Mózes 1. könyvének 5. részét olvassuk, nagyon elszomorító, ha megértjük, mit jelent. De hála Istennek, abban a fejezetben hirtelen valami nagyon mást találunk. Volt egy ember, akit Énóknak hívtak. Igen, ő is élt, megszületett, és élt hatvanöt évet, és nemzette Metusélahot. Miután Metusélahot nemzette, még háromszáz évig élt, és nemzett fiakat és lányokat. Énók éveinek száma háromszázhatvanöt év volt. Énók Istennel járt, és egyszer csak nem volt, mert Isten elvitte. Más szóval, az emberiség történelmében nem volt külön egyik generáció a másiktól – éltek, nemzettek és meghaltak. De egyszer csak, volt egy ember, aki megszületett, élt, nemzett, de nem halt meg. Elragadtatott. Isten élve felvitte őt. Legyőzte a halált. Ez már jó hír! Bizonyára, felkelti a figyelmünket, és szeretnénk megismerni ezt az embert. Ki ő? Miféle ember ő? Hogyan győzhette le a halált?

KI VOLT ÉNÓK?

Énók a hetedik generáció volt Ádám után. Az istenfélő Séth vérvonalából származott. Emlékszünk, Ádámnak két egyenes ágú leszármazottja volt. Az egyik Kain vonala, a gonosz vérvonal. A másik Séth vonala, az istenfélő vérvonal, és Énók az istenfélő Séth leszármazottja volt. Hatvanöt évig éppen úgy élt, mint más úgynevezett jó ember, de semmi sem volt róla feljegyezve Istennél. Csak élt hatvanöt éven keresztül. Aztán nemzett egy fiút, Metusélahot, és ezután valami történt. Az élete teljesen megváltozott. Istennel járt háromszáz évig, és Isten elvitte őt.

Vajon mi hozta létre ezt a változást? Mielőtt fia, Metusélah megszületett, Énók az emberek szemében talán helyesen élt, de amúgy nem különbözött. Nem volt rossz ember, de nem volt szellemi sem. A saját maga útját járta. Valószínű, hogy néha kérte Istent, hogy jöjjön és járjon vele. De egyszer csak, miután Metusélahot nemzette, az egész életvitele megváltozott. Istennel kezdett járni, és nem Istent kérte, hogy Ő járjon vele, hanem Énók járt Istennel. Mi történt?

MI VÁLTOZTATTA MEG ÉNÓK ÉLETÉT?

A Szentírás szerint Metusélah volt a leghosszabb életű ember a világon. Kilencszáz-hatvankilenc évet élt, majdnem ezer évet. Kínában, a legendánk szerint, a legtovább egy Peng Cu nevű ember élt, ő nyolcszáz évesen halt meg, ez valamivel kevesebb, mint Metusélah kora. Metusélah hosszú életet élt – kilencszáz-hatvankilenc évet. De ha kiszámítjuk, tudjátok, hogy pontosan abban az évben, amikor Metusélah meghalt, eljött az özönvíz? Nyilvánvalóan, Metusélah születésekor Énók kijelentést kapott. Isten kijelentette neki, hogy amikor a fiú meghal, eljön az ítélet; amikor ez a fiú meghal, valami borzalmas dolog fog történni. Isten ezt a kijelentést ennek a gyermeknek a születésekor adta. És amikor Énók ezt a kijelentést kapta, ez átformálta egész életszemléletét. Azelőtt valószínűleg csak magának élt. Istenfélő magból származott, de csak magának élt, és néha kérte csak Istent, hogy járjon vele. De, amikor Isten kijelentést adott neki, hogy abban az évben, amikor Metusélah, a fia meghal, ítélet jön erre a földre, félni kezdte Istent. Hit által kezdett Istennel járni, és járt is háromszáz évig. Ez a kijelentés átformálta az életét.

Nekünk van ilyen kijelentésünk? Ha beletekintünk a mai ember történelmébe, az nem különbözik az 1Mózes 5. részétől; egyik generáció jön a másik után. Nem tudjuk pontosan, hogy hány generáció létezett a földön. (Bocsássatok meg, hogy Kínát említem, de Kína egy régi ország.) A kínai történetírásban ugyanis gyakran vezetjük vissza a történelmet a császárig. Kína történelme szerint tehát egy kicsivel több mint száz generációnk van. Találkoztam egy emberrel, aki a századik leszármazottja volt az ősapjának. De nem számít, hogy hány generáció múlt el, nemzedék követ nemzedéket, és a történet nem változik. Még napjainkban is, a minket megelőző generáció élt, fiaikat és lányokat nemzett, és meghalt. Most, a mi generációnkban is élünk, fiaikat és lányokat nemzünk, és meghalunk. Ugyanaz a történet.

Nincs kivétel? Nem lehet kivétel? Számítunk valami másra? Minden bizonnyal a jelenlegi korszak legvégének is a végén élünk. Isten szava szerint nagy reménységünk van. Egyrészt, Isten Igéjéből tudjuk, hogy el fog jönni az a nap, amikor Isten megítéli a világot. Énók olyan kijelentést kapott, hogy egy nap Isten meg fogja ítélni a világot, eljön az özönvíz, a fia pedig jel gyanánt volt neki. Vajon mit gondolhatott Énók, ha a fia hirtelen lázas lett – ugyanis tudta, hogy azon a napon, amikor ő meghal, valami történni fog. Neki ez a kijelentése volt, és ez megváltoztatta az életét.

Nekünk is van hasonló kijelentésünk Isten Igéjéből? Nem látjuk, hogy ennek a korszaknak a vége egyre közelebb van? Nem látjuk azt, hogy Isten meg fogja ítélni ezt a világot, mert ennek a világnak a bűne már annyira betelt? Az ítélet eljön erre a világra, és talán a mi életünk idején. Amint a Biblia mondja, amikor az emberek meggondolják azt, ami történni fog, megrettennek. De nekünk az Úr azt mondja: „Emeljétek fel fejetekeket, mert elközelített a ti megváltásotok”

(Lk 21,28). Más szavakkal, nekünk nagy reménységünk van. Tudjuk, hogy az ítélet el fog jönni erre a világra, de hála Istennek, nekünk reménységünk van arra, hogy elragadtatunk. Élve mehetünk el, mint Énók, anélkül, hogy átmennénk a halálon. Csakhogy amikor Énók a kijelentést kapta, megváltoztatta az egész életvitelét.

Megvan nekünk ez a kijelentésünk? Az elménkben lehet, hogy mindegyikünknek megvan ez a fajta ismeretünk. Még beszélünk is róla: „A világ a végéhez közeledik. Az Úr hamarosan jön. Az ítélet eljön erre a földre.” Amikor körülnézünk, még közelebbinek tűnik. Megvan ez az ismeretünk, de vajon kihatással van az életvitelünkre is? Vagy ugyanúgy éljük az életünket tovább, mint korábban? A saját elképzeléseink szerint járjuk a magunk útját, ami lehet, hogy nem rossz, csak pontosan ugyanaz az élet, melyet addig éltünk? Vagy pedig az történik, hogy egy ilyen kijelentés megérint, és valóban átformál bennünket. Megváltoztatja az életvitelünket, és a hamarosan bekövetkező ítélet miatt elkezdünk Istennel járni.

Ma Isten népe közül hányan igazi földlakók? Tény, hogy még mindig a földön vagyunk. Az Úr azt mondja, „Ti nem e világból valók vagytok. A világban vagytok, de nem e világból valók vagytok.” Mivel Ő kihívott minket a világból, idegenek és jövevények vagyunk ezen a földön. Csak áthaladunk rajta. Tudjuk, hogy ez a föld nem tart örökké, és mi azt az alapokkal bíró várost várjuk, melyet Isten épített, és amelyet Ábrahám, Izsák és Jákób is várt. Ők egy várost, egy országot, egy jobb országot kerestek, melyet Isten épít fel. Mi idegenek, jövevények, átutazók vagyunk, de milyen gyakran elfelejtjük ezt! Milyen gyakran válunk e föld lakóivá, gyökereinket és alapjainkat ebbe a földbe eresztve. Elkezdjük keresni e világ dolgait, ugyanúgy, mint mindenki más. Elfelejtjük, hogy csak átutazóban vagyunk; elkezdjük otthonunkká tenni ezt a helyet. Elkezdjük szeretni a világot. Elkezdünk önmagunknak élni. Ha pedig ezt tesszük, akkor váratlanul ér majd, amikor eljön az a nap. Az Úr már figyelmeztetett minket. Kijelentést adott róla. Megmutatta nekünk, hogy a világ elmúlik, és ítélet jön a földre. Ó, mennyire szükségünk van arra, hogy felkeljünk és elkezdjünk Istennel járni!

EGYETÉRTENI ISTENNEL

Hogyan járhat valaki Istennel? Az Ámós 3,3-ban a próféta azt mondja, „Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?” Más szóval, nem járhatunk együtt, ha nem értünk egyet. Ha én kelet felé akarok menni, te pedig észak felé, hogyan mehetnénk együtt? Ha együtt akarunk járni, egyet kell értenünk. És ha egyetértünk, akkor együtt megyünk. Ha együtt akarunk járni Istennel, ne feledjük, hogy nem Isten jár velünk, hanem mi járunk Istennel! Ha együtt akarunk járni Istennel, akkor egyet kell értenünk Vele. Egyetértünk Vele abban, hogy az ítélet eljön erre a földre? Vagy azt gondoljuk, hogy a világ egyre jobb lesz, mint néhány ember gondolja, akik az ezeréves uralmat ezen a földön építik? Egyetértünk Istennel abban, hogy az Ő szándéka az, hogy mindent az Ő szeretett Fia lábai alá vessen, hogy az Ő Fiáé legyen az első hely minden dologban? Egyetértünk Istennel az Ő akaratában? Ha igen, mit teszünk akkor? Fel kell adnunk önmagunkat, hogy Isten akarata legyen a mi akaratunk, az Ő gondolata a mi gondolatunk, az Ő célja a mi célunk. Csakis így járhatunk Istennel.

A gond velünk ma az, hogy nem értünk egyet Istennel. Néha ugyan egyetértünk, amikor éppen Ő is egyetért velünk. De legtöbbször nem értünk Vele egyet, mert megvan a saját akaratunk, a saját dolgainkat akarjuk tenni, és megvannak a saját terveink. Csak annyit akarunk, hogy

Isten jöjjön velünk, és segítsen nekünk. Ezért nem járunk Istennel. Ha Istennel akarunk járni, akkor az akaratunkat alá kell vetnünk Isten akaratának. Isten nem arra törekszik, hogy nekünk ne legyen akaratunk, hiszen akarattal alkotott minket. Azt kívánja elérni, hogy gyakoroljuk az akaratunkat. Nem kéri, hogy passzív, tétlen akaratunk legyen. Arra vágyik, hogy aktív, cselekvő akaratunk legyen, hogy cselekvően akarjuk az Ő akaratát. Ezt jelenti az együttműködés. Isten azt akarja, hogy egyetértsünk Vele, és ha egyetértünk Vele, akkor képesek leszünk járni is Ővele. Egyetértesz Vele? Hajlandó vagy letenni önmagadat, és elfogadni az Ő akaratát, mint a sajátodat? Venni az Ő gondolatait, mint a sajátodat? Ha igen, akkor Ővele fogsz járni. Ez az első feltétel.

VEDD FEL ISTEN IGÁJÁT!

Ha Istennel akarunk járni, fel kell vennünk az Ő igáját. A Máté 11,29-ben az Úr azt mondja: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” Az Istennel való járás fegyelmezett életet jelent. Az Énók név eredeti jelentése „fegyelem” vagy „odaadó, hű”. Énók fegyelmezett, hűséges ember volt. Fegyelmezett életet élt. Belehelyezte nyakát Isten igájába Krisztussal.

Az igában két ív van kiformálva. Krisztus van az egyik alatt, a másik alatt pedig nekünk kell lennünk. Akkor egy igában vagyunk Krisztussal. Az iga Isten akarata, Krisztus pedig szelíd és alázatos. Mennyire elfogadta Isten akaratát, Isten fegyelmezését! Ő annyira fegyelmezett, hogy nincs Benne semmi ellenállás, csak aktív együttműködés, százszázalékos hajlandóság. Mi azonban nem ilyenek vagyunk. Harcolunk Isten akarata ellen – ezért van szükség a fegyelmezésre. Kell, hogy Isten fegyelmezzon minket. Amint elfogadjuk az Ő fegyelmező nevelését, képesek leszünk együtt járni Vele. Isten népének ma nagyon nagy szüksége van a fegyelmezésre. A Héberék 12-ben van szó arról, hogy az apák fegyelmezik a fiaikat. Mennyei Atyánk úgy bánik velünk, mint saját fiaival, ezért fegyelmez, rendre tanít minket. A „fegyelmezés” szó az eredetiben egyszerűen azt jelenti, hogy „gyermeknevelés”. Ő úgy nevel minket, mint gyermekeket. Azért nevel minket, hogy felnőjünk, és éretté váljunk. Csak, amikor elfogadjuk Isten fegyelmezését, leszünk képesek Ővele járni. Ha mindig a saját fejünk után megyünk, ha mindig kielégítjük hústestünk kívánságait, ha le akarjuk rázni magunkról a fegyelmezést, akkor azt gondoljuk, hogy a fegyelmezés alatt nem vagyunk szabadok. Saját szabadságunkat akarjuk – de akkor nem leszünk képesek Istennel járni.

HITBEN JÁRNI

Ha Istennel akarunk járni, akkor hitben kell járnunk, nem látásban. Énók Istennel járt, és kedves volt Istennek. Senki sem lehet kedves Istennek, csak, aki hiszi, hogy Ő van, és Ő megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. Énók hitt Istennel. Hitt Isten Igéjének. Elhitte Isten kijelentését. Elhitte, hogy az ítélet eljön, és elhitte, hogy Isten megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. Hitte, hogy ha Istent teljes szívével keresi, Isten meg fogja őt jutalmazni úgy, hogy kiviszi őt ebből a világból, anélkül, hogy átmenne a halálon vagy az özönvízen. Énók hitben járt.

Ha Istennel akarunk járni, akkor hinnünk kell. Nem járhatunk a saját érzéseink szerint! Nem járhatunk látásban, nem járhatunk aszerint, amit látunk. Hitben kell járnunk, mert már láttuk a láthatatlant! Hisszük, hogy Isten van? Elhisszük, hogy Ő a nagy VAGYOK? Hisszük, hogy Ő

minden nekünk? A Szentírás azt mondja, hogy hinnünk kell, hogy Ő van. De ki Ő? Másképpen kifejezve, Ő a nagy VAGYOK. Ki a VAGYOK? „VAGYOK, aki VAGYOK”. Más szóval, Isten minden. Hinnünk kell, hogy Ő minden, és meg fogja jutalmazni azokat, akik Őt keresik! Ha ilyen hitünk van, képesek leszünk Istennel járni.

ISTENNEK TETSZENI

Negyedszer, Énók kedves volt Istennek, és Isten elvitte őt. A Szent Szellem ezt többféleképpen is kifejezi. Az Ószövetségben, az 1Mózes 5-ben azt olvashatjuk, hogy „Énók Istennel járt és Isten magához vette.” De a Héberék 11-ben a Szent Szellem kicserélte a szavakat. „Énók Istennel járt” helyett azt mondja, „Énók kedves volt Istennek”. Más szóval, Istennel járni azt jelenti, Istennek tetszeni, és Istennek tetszeni azt jelenti, Istennel járni. És mivel Énók kedves volt Istennek, Isten elvitte őt. Tudunk Isten tetszésére lenni? Életünk célja, hogy Istennek kedvesek legyünk? Kinek akarunk tetszeni? Emberek tetszését keressük? A saját tetszésünket? Vagy Isten tetszését? Gondoltatok már erre valaha is? Kinek vagytok a tetszésére? Kinek akartok leginkább tetszeni? Képesek lehetünk Istennek tetszeni?

Talán valaki azt gondolja, hogy Istennek tetszeni nagyon nehéz lehet, mert Isten olyan tökéletes. Hogyan tudunk tetszeni Neki? Van Valaki, aki tetszett Istennek, igen kedves volt Őelőtte. Emlékszünk? Háromszor megnyílt a menny, és szózat jött a mennyből, mondván „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Ő a mi Urunk, Jézus. Amikor a földön járt, mindenben kedves volt az Atyának. És Isten azt mondta: „Kedvem telik Benne! Annyira meg vagyok elégedve Vele! Gyönyörködöm Benne”. És tudjátok, Krisztusban mi is Isten kedvére lehetünk.

Egyszerűen fogalmazva, akkor tetszhetünk Istennek, ha Vele járunk. Ha vele járunk, kedvesek leszünk Előtte. Isten társakat akar, akik Vele járnak. Isten pedig folyamatosan jár, lépdel. A Bibliában sohasem találkozunk azzal, hogy Isten fut, kivéve egy esetet. A Lukács 15. részének egyik példázatában, a tékozló fiú, amikor visszajött, megállt messze, és nem ment közelebb. Elgondolkodott. Nézte a rongyos ruháit. Nem olyan volt, mintha fiú lenne. Gondolta, talán az apja felfogadja őt mint rabszolgát, mint szolgát. De még ebben is kételkedett. Miután visszajött a távoli vidékről, és meglátta az apja házát, nem tudott tovább menni. Megállt messze. Az idős apa az ajtóból látta a fiát a távolban állni. És tudjátok mit tett? Odafutott hozzá. Csak ez az egyetlen hely a Bibliában, ami bizonyos értelemben arról szól, hogy Isten fut.

ISTEN FOLYAMATOSAN HALAD ELŐRE

Isten sohasem fut. Sohasem siet. Mi mindig rohanásban vagyunk, de Isten sohasem rohan. A Biblia azt mondja, hogy Isten jár. Járni azt jelenti, hogy egyszerre csak egyet lép, de azt nagyon határozottan és folyamatosan teszi. És halad a célja felé. Sohasem áll meg. Sohasem fut. Sem nem késlekedik, sem nem siet, halad tovább, tovább, és tovább. Óriási dolog a Bibliában, hogy Isten mindig, folyamatosan halad. Isten mindig megy tovább. Egyfelől, Isten tökéletes; ezért Ő tegnap, és ma, és holnap is ugyanaz. Másfelől viszont, ami Isten célját illeti, Ő mindig lépdel, halad tovább és tovább a célja felé.

A Bibliában ugyanezt találjuk a mi Urunk Jézussal kapcsolatban is. Egy éjszaka, amikor a tanítványok a hajóban eveztek, vihar kerekedett, és az Úr Jézus a vízen járt. Az Úr Jézus a hajó felé ment? Nem. Elhaladt mellettük. Vissza kellett hívniuk. Ő mindig ment valamerre. Emlékszünk, amikor feltámadt, és megjelent két férfinak az Emmaus felé vezető úton? Az Úr csak ment tovább. Kérniük kellett, hogy maradjon. Ez Isten folyamatos haladása. Isten mindig megy tovább. Mi tovább megyünk Istennel?

A hívő életünkben néha az emberek lendületet vesznek, aztán megtorpannak. A járásunk Istennel olyan rendszertelen. Néha rohanunk, aztán megtorpanunk, vagy egyenesen visszafordulunk, de nem így Énók. Ő Istennel járt. Háromszáz éven át folyamatosan ment együtt Vele. Sohasem adta fel, sohasem sietett, csak kitartóan járt Istennel.

Nekünk is erre van szükségünk. Istennel kell járnunk! Az egyetlen módja, hogy felkészüljünk arra az ítéletre, ami eljön erre a világra az, hogy Istennel járunk. Ez nem élelmiszerraktározást jelent, és nem fegyverek vásárlását; sem azt, hogy kimegyünk a pusztába. Hanem ez az Istennel való járást jelenti. Ez a legjobb felkészülés arra, hogy megmeneküljünk az eljövendő dolgok elől, és megálljunk az Ember Fia előtt. Egyszerűen csak járjunk Istennel! Isten nem egy százméteres sprintet vár tőlünk, hanem azt akarja, hogy folyamatosan és egyenletesen járjunk vele nap mint nap. A járás napi szintű dolog. A járás a gyakorlati életet jelenti.

ISTENNEL JÁRNI

A járás titka a kitartás. A kitartás a belső titok, a járás pedig nem más, mint ennek a külső megnyilvánulása, ezért szükségünk van az Istennel való gyakorlati járásra. Istennel kell járnunk az életünkben! A Szentírás sok helyen beszél az Istennel való járásról. Például, a Zsoltárok könyvében azt mondja, „Orcájának világosságában járni.” Istennel járni azt jelenti, hogy az Ő orcája világosságában járunk. Ez a gondolat megtalálható János első levelében is: „Ha világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Istennel járni azt jelenti, hogy Isten arcának világosságában járunk. Világosságban járni azt jelenti, hogy látjuk az Ő arcát. Nem látod Isten arcát, ha túl messze vagy. Akkor látod az arcát, amikor elég közel vagy Hozzá. Az Ő arcának fényessége rád ragyog, és a világosságban jársz, amint Ő maga a világosságban van. Ez az Istennel való járás.

Istennel járni azt jelenti, megtartani a parancsolatait. Ha megtartjuk parancsolatait, akkor járunk Ővele.

Istennel járni azt jelenti, szeretetben járni, mert Isten maga a szeretet. Következésképpen, ha szeretetben járunk, Istennel járunk.

Istennel járni azt jelenti, igazságban járni. Ha igazságban járunk, akkor Istennel járunk, mert Isten az igazság.

Istennel járni azt jelenti, hogy az Ő jelleme szerint járunk Vele. Istennel járni azt jelenti, tenni az Ő akaratát.

Istennel járni azt jelenti, hogy teljesen átadjuk magunkat Neki. Ezt jelenti Istennel járni.

Istennel járunk? Isten nem azt várja tőlünk, hogy valami látványos dolgot tegyünk. Az a problémánk, hogy mindig látványos dolgokban gondolkodunk, mintha a hívő élet csak valami látványos dolog lenne. Bizonyos értelemben mindig természetfeletti, ez igaz. Másik értelemben viszont nagyon is napi szintű dolog. Naponta tanuljuk megtagadni önmagunkat. Naponta tanuljuk felvenni a keresztet, és tenni az Ő akaratát. Naponta tanuljuk alárendelni magunkat Neki, és engedelmeskedni Neki. Tanuljuk megcselekedni a parancsait. Tanulunk abban a világosságban járni, amit Ő adott nekünk, és tanulunk engedelmesek lenni. Tanulunk igazságban és szeretetben járni, mert Ő a szeretet. Mindennapi életünkben ez egy kitartó, lépésről-lépésre való járás az Úrral. Nekünk kell Ővele tartanunk, társaiként Vele járva.

„És Énók Istennel járt háromszáz éven át, és Isten elragadta őt.” Ez úgy hangzik, hogy Énók Istennel járt, járt, és járt, amíg egyszer csak azt vette észre, hogy már a mennyben jár. Ott van, az útnak a végén. És ha mi ma Istennel járunk, akkor egyszer csak azt vesszük majd észre, hogy felvitt minket.

Ő, nincs semmi, ami jobban felbátorítaná a szívemet, mint a Szentírás szava: „És amint Nőé napjaiban volt, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is.” (Máté 24,37)! Azt mondja, hogy hirtelen, amikor az emberek nem várták, jött az áradat. Ketten alszanak, az egyik felvitetik, a másik ott marad. Két asszony lisztet őröl, az egyik felvitetik, a másik ott marad. Ketten dolgoznak a mezőn, az egyik felvitetik, a másik ott marad. És az Úr azt mondja: „Vigyázzatok, imádkozzatok, és legyetek készen.” Mit jelent ez? A kettő a tanúk számát jelenti – kettő vagy három bizonyágtételére áll minden. Tehát itt kettőt találunk, és ez a kettő a keresztyényekre vonatkozik, nem pedig a hitetlenekre. Kettő alszik – ez éjszaka van; kettő őröl – ez kora reggel; kettő dolgozik a mezőn – ez nappal. Ez amiatt van, hogy a föld gömbölyű. Néhány helyen éjszaka van, más helyeken reggel, megint más helyeken pedig dél van.

Ez a kettő azokat a keresztyényeket jelképezi, akik akkor élnek, amikor az Úr eljön. Ez rólunk szól; mi ezekben az időkben élünk. Igaz, hogy az ítélet eljön erre a földre, de mi megmenekülhetünk, csak nem ki a pusztába, hanem elragadva. Amikor az a nap eljön, egy felvitetik. Ki vitetik fel? Az, aki Istennel járt. Járunk, járunk, és azt vesszük észre, hogy egyre távolodunk a földtől, amíg oda nem érünk. Ez az, ahogyan járnunk kell.

Hála legyen Istennek ezért az áldott reménységért! Azt szoktam mondani, hogy én nem a halált várom, én az elragadtatásra várok. Nem vagyok biztos benne – senki sem biztos benne. Ha túl biztos vagy, vigyázz! De ha Vele járunk, ez minden, amit Isten kér tőlünk. Ha Vele járunk, ott leszünk az Ő kegyelme által. Az Úr segítsen bennünket ebben!